

Legenden om vaktuglene [Blu-ray + DVD]

Legenden om vaktuglene [Blu-ray + DVD]

Legenden om vaktuglene er en estetisk nytelse, men dessverre er verken historien som fortelles eller manuset som skal bære historien særlig flyvedyktige.

Legend of the Guardians: The Owls of Ga'Hoole
Zack Snyder
Warner Bros. Pictures, Village Roadshow Pictures, Animal Logic
2010
Warner Bros. Home Entertainment
16:9 Letterbox (2,35:1), 1080p
DTS-HD Master Audio 5.1
96 min.
2

4

Ugler i mosen

Zack Snyder har hatt mer enn måtelig suksess med tidligere filmer, som *300* (2006) og *Watchmen* (2009), hvor effekter og bruk av filmmagi har veid tungt i produksjonsbudsjettet. Med *Legenden om vaktuglene* tar han steget fullt ut og etablerer et animert univers befolket av, nettopp, ugler. Filmen baserer seg på de tre første bøkene i Kathryn Laskys populære serie *Guardians of Ga'Hoole* som følger eventyrene til den unge uglen Soren og hans strabaser i en verden utelukkende befolket av ugler og andre dyr.

Innledningsvis møter vi den unge Soren (Jim Sturgess) og resten av familien hans som bor stille og fredelig i skogen Tyto. Far i uglehuset elsker å fortelle barna historien om vaktuglene fra Ga'Hoole. Soren og lillesøsteren sluker historiene rått, mens storebror Kludd (Ryan Kwanten), tar en mer skeptisk tilnærming til eventyrene. I farens historier er verden splittet mellom vaktuglene som beskytter verden fra de onde uglene som går under navnet "Pure Ones". En kveld mens Soren og Kludd er ute for å trene flyveferdigheter, faller de til bakken og blir angrepet av et bakkedyr. Utrolig nok kommer et par ugler dem til unsetting og tar dem med til det som skal vise seg å være hovedkvarteret til Pure Ones.

Soren og Kludd skilles ad, og mens Soren umiddelbart yter motstand, lar Kludd seg sjarmere av den vakre Nyra (Helen Mirren) og hennes mektige leder Metal Beak (Joel Edgerton). Soren greier

å rømme fra hovedkvarteret takket være Grimble (Hugo Weaving) en vaktugle som har infiltrert Pure Ones. Grimble fører Soren og venninnen Gylfie (Emily Barclay) til det store treet som er hovedkvarteret til vaktuglene. For Soren er dette som å leve i farens eventyrfortellinger og han finner seg umiddelbart til rette blant de stolte vaktuglene. På hver sin kant trenes Soren og Kludd opp til å kjempe for sine respektive sider. Det brygger opp til strid mellom det gode og det onde, hvor bror står mot bror og hvor det kun kan stå én vinner tilbake.

Legenden om vaktuglene er en film som passer godt inn i estetikken og tematikken til 2000-tallets store fantasyfilmserier;

Narnia,

Harry Potter og

Ringenes Herre. Alle disse filmene kan kokes ned til en kamp mellom det gode og det onde, og hvor hovedkarakterene, som uten unntak er på de godes side, må gå i seg selv for å finne krefter og mot til å kjempe en siste avgjørende kamp. Dette er etterhvert så utbredt tematikk og følger så skjematisk oppbygginger, at det i

Legenden om vaktuglene ikke knytter seg særlig spenning til hvordan historien skal utvikle seg. Javisst, er det spenningsøyeblikk underveis, men publikum bør ikke være i tvil om at filmens klimaks står de to brødrene i mellom og at det gode seirer til slutt.

Det filmen mangler i originalitet knyttet til historiestruktur og innhold, tar den igjen ved den tekniske gjennomføringen. *Animal Logic*, som også leverte de tekniske løsningene til Oscar-vinneren

Happy Feet (2006), briljerer med oppbyggingen av universet uglene befolker. Uglene gjengis meget realistiske, dog med noen overdrevne karaktertrekk som gjør at det er mulig å skille dem fra hverandre. Gjengivelsen av fjær i vær og vind er meget overbevisende. Uglene beveger seg troverdig, men stor animasjonskunst er det ikke snakk om. Uglene eier så godt som ikke ansiktsmimikk og fremstår i bunn og grunn kun som mekaniske fugler som utfører fantastiske handlinger. Handlingene dikterer sinnsstemningen i filmen og det er særdeles få øyeblikk hvor karakterene uttrykker noe annet enn reaksjoner på de andre fuglenes handlinger. Det groveste eksempelet på fravær av følelser er hos Soren etter at han har forlatt sin bror til å dø (sannsynligvis) i kampens hete - her er ikke spor av refleksjon eller følelser selv etter en sjelsettende opplevelse.

Til tross for at uglene er gitt særegne karaktertrekk, synes jeg likevel en av filmens største svakheter er vanskeligheten med å skille karakterene fra hverandre. Ikke nok med at det opereres med kronglete navn og ulike ugletyper, men i kampens hete utstyres de fleste uglene med hjelmer som gjør at det er komplett umulig å skille de to sidene fra hverandre. Når et forholdsvis komplisert univers skal introduseres og utvikles iløpet av 90 minutter, er det tydelig av filmskaperne har hatt hastverk. De mange karakterene introduseres på løpende bånd og det blir aldri gitt tid til å utvikle verken karakterene eller rammehistorien i særlig grad. Følgelig fremstår filmen som springende og heseblesende når det kommer til å etablere historien. Eksempelvis gjøres det for lite ut av brødrenes valg av sider i kampen mellom det gode og det onde - et avgjørende valg som det er viktig at filmens kjernemålgruppe får med seg bakgrunnen for og konsekvensene av. Slik filmen utfolder seg fremstår valgene av sider som ureflekterte og tilfeldige for begge parter.

Etter å ha sett igjennom filmen, er det de mange fantastiske visuelle scenene som sitter best. Det

første møtet med snøuglesjefene blant vaktuglene er en estetisk nytelse. Det samme er tilfelle for de mange slowmotion-sekvensene underveis i kampscenene. Ikke akkurat et originalt grep, men det er visuelt slående og mens regnet faller på flyvende ugler i kampdrakt blir vi servert smågodt for øyet. Som så mange ganger tidligere er de onde karakterene mest interessante og visuelt slående. Det er noe majestetisk vakkert over Nyra, som gestaltes med bravur av Helen Mirren på hennes dronningkjøligste. Og Sam Neill gjør overløperen Allomere som en sann Judas.

Oppsummeringsvis sitter jeg igjen med inntrykk av at *Legenden om vaktuglene* gaper over for mye og presenterer en visuelt slående fortelling med et haltende manus.

Utgivelsen:

Legenden om vaktuglene presenteres på ypperlig vis. Det er den visuelle delen av filmen som imponerer mest og det er en glede å konstatere at bildet holder referansekvallitet. Vi blir servert bildet i 16:9 widescreen (2,35:1), 1080p og her er det ingenting å klage på. Lyden sitter også godt med en DTS-HD Master Audio 5.1-mix som byr på lydopplevelse i alle kanaler.

Ekstramaterialet er først og fremst rettet mot kjernemålgruppen. Det presenteres en rekke spill og aktiviteter, samt dokumentarer om hvordan ugler i virkeligheten bidrar til å opprettholde økologisk orden. Du kan også se filmen med Soren som guide. For animasjonsinteresserte er det lite å hente på utgivelsen. Ingen dokumentarer om produksjonen eller kommentarspor. Vi blir riktignok servert Warner Bros' seneste 3D-eskapade med en CGI-versjon av de klassiske Loony Tunes-karakterene Road Runner og Wile E. Coyote. Et skrekkelig inngrep overfor de elskelige karakterene.

Samlet sett en god utgivelse av en middelmådig film. Warner Bros skal ha kudos for å inkludere DVD-versjon av filmen samt digital kopi med ett års varighet.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 03.04.11

Takk til Warner Bros. Home Entertainment for anmeldereksemplar.

Trailer Legenden om vaktuglene:

Relaterte utgivelser:

[Happy Feet](#)

Ja

[LegendenOmVaktuglene_cover;](#)